

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਸਰਧਾ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪਾਰਸ ਰਾਮ-ਜਵਾਬ

ਆਈ . ਡੀ. ਦੁਆ ਜੇ. ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ

1960 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 736

12/12/1960

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ) ਐਕਟ (1954 ਦਾ XLIV) -
ਸੈਕਸ਼ਨ 29-ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ
(1949 ਦਾ III) -ਸੈਕਸ਼ਨ 13 (1) ਧਾਰਾ 29- ਅਧੀਨ ਸੁਰੱਖਿਅਤ
ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ
ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ। ਕੀ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ-
ਇੰਟਰਪ੍ਰੀਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਨਿਊ ਸਟੈਚੂਟਸ-ਰੂਲਸ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ
ਹੈ, ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ
ਧਾਰਾ 29 ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ
ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ
ਐਕਟ, 1949 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ
ਕਿਰਾਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ
ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 29 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ
ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ
ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ
ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 29 ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ

ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੜਾਅ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਮ ਪੂਰਵ-ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੈਂਟੋ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸੰਭਾਵੀ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਾਅ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਣ, ਅਪ੍ਰਤੱਖ, ਅਤੇ ਸਹਾਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਆਮ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਪੈਟਰ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1960, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ, ਵਾਧੂ ਸਬ-ਜੱਜ, ਚੌਥੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਕਰਨਾਲ, ਮਿਤੀ 13 ਅਕਤੂਬਰ, , 1959, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਕਾਨ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ।

ਐਸ ਡੀ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਏ ਐਲ ਬਾਹਰੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਰਾਜਿੰਦਰ ਸੱਚਰ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

DUA, J. ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰਸ ਰਾਮ, ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਰਧਾ ਰਾਮ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਅਪੀਲੈਂਟ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ ਸੀ. 681, ਜੀ.ਟੀ. ਰੋਡ, ਕਰਨਾਲ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਕਤ ਦੁਕਾਨ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮੰਨਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਨਿਲਾਮੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਕਾਨ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਸੀ। ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (1) ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

25 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਤੋਂ 25 ਮਾਰਚ, 1959 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ, ਜੋ ਕਿ ਰੁ. 105 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ 15 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ; (2) ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਸੰਤ ਰਾਮ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਸਬਮਿਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ; ਅਤੇ (3) ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਕੱਪੜੇ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਪਰ ਹੁਣ ਜੁੱਤੀਆਂ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 106 ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦਰਖਾਸਤ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੁਕਾਨ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਕਰਨਾਲ ਦੀ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਬ-ਲੀਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੰਤ ਰਾਮ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਭਾਈਵਾਲ ਸੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਬ-ਲੀਜ਼, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੇ ਚਾਰ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਤਰ ਸਿੰਘ (ਪੀ. ਡਬਲਯੂ. 6) ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਿਆਂ ਪਹਿਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਦੁਕਾਨ, ਜਿਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਵਿਛੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਲਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ, 1954, 7 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਹੋਈ ਨਿਲਾਮੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ 6 ਜੁਲਾਈ, 1959 ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅੰਦਰ ਹੀ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਆਧਾਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰਕ 'ਤੇ, ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ; ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਤ ਰਾਮ ਨੂੰ ਦਰਜਾਬੰਦੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਦੁਕਾਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਓਪ-ਕੱਪੀਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਸੀ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 106 ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਟਰਾਂਸਫਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ, ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 13 ਅਕਤੂਬਰ, 1959 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੁਕਾਨ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸਰਧਾ ਰਾਮ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਪਰ 25 ਅਪ੍ਰੈਲ 1960 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕਰਨਾਲ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ, ਦੇਬੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਚੌਧਰੀ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ, ਆਦਿ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, (1) ਜਿੱਥੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਧਾਰਾ 13(1) ਰੱਖੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਤਿਬੰਧ ਐਕਟ, ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 13(1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਹਨ। ਉਹ ਹੁਕਮ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਲੰਬਿਤ ਪਏ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 13 (ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲੰਬਿਤ ਸੀ। ਹਾਨ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਰ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, ਨੰਬਰ 44 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼

ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 29 n ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਧਾਰ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਧਾਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਉਪਭੋਗਤਾ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਨੂੰ ਮੁਦਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਥੁਰਾ ਦਾ ਉਪਕਰਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਤ ਰਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸਬ-ਲੀਜ਼ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਬ-ਲੀਜ਼ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। ਸਰਧਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਸਾ ਰਾਮ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦਾ ਬਚਾਅ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਧਾ ਰਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ), ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29, ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਐਕਟ. ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਨਿਯਮ 90 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ), ਐਕਟ, ਜੋ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਿਲਾਮੀ

ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਸਿਰਫ ਜਦੋਂ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਵਿੱਚ ਪਾਓ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 90 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

6 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1959. ਮੁਕੱਦਮਾ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹੋਣ ਫਰਵਰੀ, 1959 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹਾਸਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਨਾ ਤਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੀ ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਿਆਨ ਗਲਤ ਹੈ। ਸਖਤੀ ਨਾਲ, ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਰਖਾਸਤ ਬਿਆਨ ਬਿੰਦੂ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਸਿੱਖੀ ਸਲਾਹ. ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਾਬਕਾ ਸੀ- ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ

ਦੁਕਾਨ ਨੰ. ਸੀ. 681, ਜੀ.ਟੀ. ਰੋਡ, ਕਰਨਾਲ, ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕਰਕੇ ਪੁਨਰਵਾਸ ਅਤੇ ਬੰਦੋਬਸਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ 25 ਜੂਨ,

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ

1958 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਦੁਕਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਜੋ ਉਕਤ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ।

ਸਰਧਾ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਪੈਰਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਰਾਮ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਮਿਤੀ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਸ. 1959, ਅਤੇ 7 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੁੜ- ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੋ. ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਸਰਜ਼ ਬੰਬੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਸਾਲਟ ਐਂਡ ਕੈਮੀਕਲ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਐਲ.ਜੇ. ਜੌਹਨਸਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਹ ਨੁਕਤਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਹਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 29, ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕੰਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਰੱਖੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 29 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਨੂੰਨੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਸ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸ ਫ਼ੀਸ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਰੱਖ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਸ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਫੋਰਮ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ, ਜੇ., ਆਈ ਦੇਬੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਇਹ ਸਿੱਟਾ, ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੰਸਥਾ ਲਈ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ, ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੋਪਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ। ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਲਈ

ਇੱਕਮਾਤਰ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਾਂ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਛੱਡਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਭੰਬਲਭੂਸੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸੰਘਰਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੰਭੀਰ ਪੇਚੀਦਗੀਆਂ ਵੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ.

ਸ੍ਰੀ ਬਾਹਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਵੀ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਉਪ-ਪਟੇ, ਜੇ ਕੋਈ ਸੀ, ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਖਰੀਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ, ਜਿਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਪ-ਲੀਜ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਈਵਾਲੀ ਡੀਡ 1 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀ 7 ਮਈ, 1958 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਟੀਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ. ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦੀ ਡੀਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸਬ-ਲੀਜ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਸਟੀਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਲੀਜ਼ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਹੁਣ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਵਾਂ ਕੇਸ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਪੱਖ ਉਹਨਾਂ ਸਹੀ ਸਵਾਲਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ

ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਸਕੇ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦਿਆਂ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਜੇਕਰ ਇਹ ਨਿਯਮ ਅੱਜ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ) ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਟਿੱਪਣੀ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਨ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਹੀ ਇੱਕ ਫੋਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਸੱਚਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਔਸਤਨ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: ਰੱਲੂ ਬਨਾਮ ਵਧੀਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ

ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ ਦੀ ਰਾਮ 14-ਏ. ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ ਪੰਜਾਬ ਟੈਨੈਂਸੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰੋ ਸੀਡਿੰਗ, ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 14-ਏ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਪੰਜਾਬ ਅਧੀਨ ਹੋਈਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ। ਇਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ

ਅਨੁਵਾਦਕ ਸੁਖਪਾਲ ਕੌਰ

ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ਼ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਉਪਚਾਰ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ।" I

ਇਹ ਨਾ ਸੋਚੋ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਜਾਂ ਤਰਕ ਹੈ ਸਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਬਿੰਦੂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਔਖਾ ਹੈ

ਆਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪਚਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ। ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਹੋਣ ਲਈ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਪਚਾਰ ਸਹਿ-ਮੌਜੂਦ ਹਨ

ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਮੇਸ਼ ਝਾਅ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਬਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-

ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ- ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਨਿਯਮ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੈ ਪਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਦੇ. ਇਸੇ ਮਕਸਦ ਲਈ, ਰਿਲਾਇੰਸ ਸੀ ਏ.ਆਰ. ਸਰੀਨ ਬਨਾਮ ਬੀ.ਸੀ. ਪਾਟਿਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਲਿਊਜ਼ਨ ਕਿ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਸਕੀਮ ਐਕਟ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ

ਉਸ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਧਾਰਨ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪਰ ਅਧਿਕਾਰ- ਡਿਕਸ਼ਨ ਇਸ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ। ਚਾਗਲਾ, ਸੀ.ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਬੈਂਚ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਰਧ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਪੰਨਾ 425 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਿਆ:- ਪੈਰਾ

"ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਹੈ। ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਸ੍ਰੀ ਸੈਕਨਾਰ ਨੇ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਰਾਮ ਪਰਸ਼ਾਦ ਹਲਵਾਈ ਬਨਾਮ ਮੁਖਤਾਰ ਚੰਦ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਇਕ ਸਾਰਥਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਕੱਟੇ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਾ 29 ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜ ਕੇ, ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸੁਣਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ।

ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਉੱਤਮ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਆਖਰਕਾਰ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੜਾਅ

ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਕੀਮ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਝੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਆਮ ਪੂਰਵ-ਮੌਜੂਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਟੋਟੋ ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਡ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ- ਰਾਮ ਕਿਸੇ ਦਿੱਤੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਭਾਵਿਤ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਣ, ਅਪ੍ਰਤੱਖ, ਅਤੇ ਆਮ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ। ਸਮੱਸਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਆਮ ਤਰੀਕਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਰੀਕਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਤਰਕਸੰਗਤ ਦਲੀਲਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਗੇ ਵਧੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ ਐਕਟ (1954 ਦਾ ਨੰਬਰ 44) ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੈਪਟਰ 5, ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ, ਕਿਰਾਇਆ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ

29 ਲਈ, ਇਕਸਾਰਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਿਰਾਇਆ ਐਕਟ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਪੂਰਕ ਸਮਝੇ ਜਾਣ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਜੇ.

ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਵਾਧੇ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦਾ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਦਿ। ਇਹਨਾਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੇਵਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਉਚਿਤ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਧਾਰਾ 13(2) ਅਤੇ (3) ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਤ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਧਾਰਾ 13 ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (4) ਅਤੇ (5) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਆਧਾਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਉਹ 1954 ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਐਕਟ 44 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 29(1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨਾਲ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਵਾਧੂ ਆਧਾਰ ਹਨ ਜੋ ਧਾਰਾ 29 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਭੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਓਵਰ-ਰਾਈਡਿੰਗ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਪੱਖ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

- 1y ਬਾਹਰ. ਇਹ ਕਾਰਕ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਿਆਖਿਆਤਮਕ ਸਹਾਇਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਕਿਰਾਇਆ

ਵਧਾਉਣ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੂਚਕਾਂਕ ਵਜੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਠੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੰਸਦ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਧਾਰਾ 29 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਵਾਧੇ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸੰਸਦ ਨੂੰ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾ ਕੇ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਤਹਿਕੀਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਾਰਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਸੰਸਦ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਸ੍ਰੀ ਬਾਹਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਭੰਬਲਭੂਸੇ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ, ਜੋ ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜੇਕਰ ਪਾ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਵਿੱਚ ਕੈਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਰੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ) ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਖੋਜ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਤਾਂ ਹੀ, ਜੇਕਰ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ

ਬਿਨਾਂ, ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜ, ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਜਾਂ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਵਾਜਬ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 29 ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਹੜੱਪਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰੀ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੇਬੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ